

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΥΠΟΣΤΥΛΩΜΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Βρισκόμαστε στην καρδιά μιας κρίσης με μόνη εγγύηση τη δυστυχία μας. **Ρημάζονται μισθοί, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας, περίθαλψη, ρημάζεται η ίδια μας η ζωή μέρα με τη μέρα.** Το αντίκρισμα όλων αυτών δεν φαίνεται να είναι το "αναμενόμενο" καθώς αυξάνονται διαρκώς το «δημόσιο» χρέος και τα ελλείμματα. Επομένως, δεν υπάρχει θυσία-για-κάποιο-ξεπέραςμα αλλά μια θυσία-αυτή-καθεαυτή: ο εξανδραποδισμός ολόκληρης της κοινωνίας. Οι περιβόητες «απρόσωπες» και ανάληπτες «αγορές» εμφανίζονται επιθετικές και αδιάλλακτες απαιτώντας τα χρηματοπιστωτικά τους λάφυρα και μαζί με τα ευρωπαϊκά διευθυντήρια και τους εγκώριους πολιτικούς διαχειριστές επιβάλλουν μια ολοκληρωτική εκδοχή της αστικής δημοκρατίας. Έτσι, προκύπτει μια πολιτική κρίση στον ελληνικό καπιταλισμό που εκφράζεται με ένα εξόφθαλμο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και έναν μη εκλεγμένο-από-τον-κυρίαρχο-λαό τεχνοκράτη πρωθυπουργό. Τα κόμματα βάζουν στο «τιμόνι» του Μνημονίου έναν τραπεζίτη για να διασπείρουν το πολιτικό κόστος μέχρι να υπογραφούν όλα όσα θα μεταβάλλουν την επικράτεια σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας και κοινωνικών αποκλεισμών για ολόκληρες δεκαετίες. Στη συνέχεια και μετά τις εκλογές, ο αποδεκατισμένος δικομματισμός, μεταμορφωμένος σε κάποιον συνασπισμό εθνικής «σωτηρίας», θα επιδεικνύει τα «δεμένα του χέρια» μπροστά στην «καμένη γη» που παρέλαβε. Πρόκειται για ένα φτηνό θρίλερ με κοινότυπους εκβιασμούς και διλήμματα, κακή υποκριτική και γνωστό τέλος. Οι θεατές γιουκάρουν το "έργο" εδώ και καιρό στις πλατείες, ζητώντας να πάρουν πίσω το ακριβοπληρωμένο εισιτήριο.

Και ο κίνδυνος της «πολιτικής αποσταθεροποίησης» δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί χωρίς την **ενίσχυση της περίφραξης των υπηκόων.** Η αστυνομία πληθαίνει χωρίς να μειώνεται η «εγκληματικότητα» (μιλώντας με δικούς τους αστικούς ποινικούς όρους). Είναι κάτι παραπάνω από προφανές, ότι αν στόχος των κυρίαρχων ήταν η μείωση της «εγκληματικότητας» θα φρόντιζαν να μειώσουν τις κοινωνικές ανισότητες... δηλαδή να επιτεθούν στους εαυτούς τους. **Έτσι, η αστυνομία βρίσκεται παντού.** Θα περιφρουρήσει τη φτώχεια και, ως φυσικό παρεπόμενο, θα σακατέψει τις κοινωνικές αντιστάσεις, θα επιτεθεί με κάθε τρόπο σε οτιδήποτε πρόκειται να αμφισβητήσει αυτή τη συνθήκη.

Ο κόσμος αλλάζει μεν, προς το χειρότερο δε. Οι μηχανές του Θεάματος, τα κανάλια και οι εφημερίδες, συρρικνώνονται σε μια μονοδιάστατη συναινετική φωνή και φωτίζουν όλο και λιγότερο την πραγματικότητα για να γλιστρούν μέσα στο επιτηδευμένο επικοινωνιακό σκοτάδι όλο και πιο απειλητικές σκιές. Το διογκωμένο έγκλημα, οι «μειοψηφίες» που επιβάλλουν την άποψή τους στις γειτονίες και οι «κουκουλοφόροι» στις διαδηλώσεις συνιστούν μια φοβική ρητορεία που θέλει να απομακρύνει τις επικίνδυνες τάξεις από τις αντιστάσεις για να τις ρίχνει κάθε φορά στην αγκαλιά του στημένου διλήμματος: μνημόνιο ή χάος!

Όσον αφορά την πολιτική διαμεσολάβηση, δεν είναι τυχαίο ότι τα κοινοβουλευτικά -αλλά και τα επίδοξα κοινοβουλευτικά στην συντριπτική τους πλειονότητα- κόμματα σε κάθε ευκαιρία επισείουν τον κίνδυνο της **«κοινωνικής έκρηξης»** και την με κάθε τρόπο αποφυγή της, επιβεβαιώνοντας έτσι τον αξιακό τους ρόλο: ως υπερασπιστές της πολιτικής σταθερότητας και της κυριαρχικής κουλτούρας. Χαλίφης στη θέση του χαλίφη, ιδιοτελείς ιδεαλιστές, ματαιόδοξοι σωτήρες και επίδοξοι εργολάβοι της μοίρας μας. Ένας κόσμος της αντιπροσώπευσης και της ανάθεσης που δεν θέλει να κατανοήσει ότι τα κοινοβουλευτικά έδρανα δεν έχουν φθαρεί απλά στην κοινωνική συνείδηση -θεωρώντας ότι θα συνέλθουν με ένα απλό ιδεολογικό αντιμνημονιακό ρετουσάρισμα- αλλά ότι έχουν ήδη γίνει βορά στα οδοφράγματα των **εκτεταμένων κοινωνικών συγκρούσεων του τελευταίου διαστήματος.**

Μια ολοκληρωτική, όμως, εκδοχή της δημοκρατίας, δεν μπορεί να εξελιχθεί έξω από τον δοκιμαστικό σωλήνα» ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι η ανελέητη καπιταλιστική επίθεση που μαίνεται τα τελευταία δύο χρόνια έχει ξεκάθαρα **ταξικά χαρακτηριστικά**, με τους φτωχούς να

εξαθλιώνονται, τμήματα της μεσαίας τάξης να προλεταριοποιούνται και τους αστούς να θωρακίζουν τα πλούτη τους για να επιστρέψουν δριμύτεροι για έναν νέο γύρο λεηλασίας με τη μετατροπή των μισθών σε ξεροκόμματο. Δεν είναι τυχαίο, ωστόσο, ότι ευθύς εξαρχής της κρίσης, αυτό που εξελίσσεται για την κυρίαρχη προπαγάνδα είναι ο εθνικός κίνδυνος, είναι μια «Ελλάδα» που βρίσκεται στο στόχαστρο υπερεθνικών μηχανισμών, της Γερμανίας, των «μασόνων», των «αγορών» κ.ο.κ. Αυτή η προπαγάνδα προσπαθεί να κερδίσει έδαφος στο κοινωνικό πεδίο, παίζει με όλες τις αποχρώσεις του πατριωτισμού, εγκλωβίζει την αριστερή ρητορεία σε έναν προβληματικό εθνικοαπελευθερωτικό Λόγο και αιχμαλωτίζει την κοινωνική συνείδηση στην (αυ)απάτη των εθνικών ιδεωδών. Πέρα, όμως, από τα καινούργια -αλλά ήδη γερασμένα- πολιτικά μορφώματα που αναλαμβάνουν την εργολαβία του «αυθεντικού» πατριωτισμού σε ένα αμυδρό φόντο ταξικών αναφορών, αυτό που έχει σημασία είναι **η αμέριστη συνεισφορά του παραδοσιακού φασιστικού εθνικού κορμού.**

Η Βουλή έχει ήδη υποδεχτεί ένα ακροδεξιό κόμμα, το καθεστώς έχει ήδη υπουργοποιήσει στελέχη του, ο κυρίαρχος Λόγος έχει ήδη ενσωματώσει τη ρατσιστική και φασιστική τους επιχειρηματολογία στον δομικό του πυρήνα και το Σύστημα είναι έτοιμο να δεχτεί ακόμη πιο σκληροπυρηνικούς θιασώτες... **Η Χρυσή Αυγή** έχει ήδη «βγει» στις γειτονιές, **πάντα με τη συνοδεία της αστυνομίας,** για να εισπράξει την πολιτική υπεραξία της πιο χυδαίας πατριδολάγνας συστημικής προπαγάνδας, να αποπροσανατολίσει την κοινωνική δυσφορία προς τους μετανάστες και να θεσμίσει έναν κοινωνικό κανιβαλισμό σε βάρος των πιο αιρετικών, των πιο εκτεθειμένων, των πιο έκπτωτων αυτής της περιφρακτής κανονικότητας.

Όμως, δεν υπάρχει μονάχα ο μονόλογος της Εξουσίας. Όσο περισσότερο θωρακίζονται οι ομάδες συμφερόντων, όσο περισσότερο οπλίζεται η αστυνομία της σκέψης, τόσο περισσότερο η κυρίαρχη κουλτούρα απομακρύνεται από την κοινωνική συνείδηση. Ο κοινωνικός φόβος ακυρώνεται από την προχειρότητα και τον κυνισμό των κρατικών ψευμάτων. Η κουλτούρα της ανάθεσης πεθαίνει μαζί με τα εκλογικά ποσοστά. Εκατοντάδες απελευθερωτικά εγχειρήματα έχουν απλωθεί σε όλη την επικράτεια, χιλιάδες άνθρωποι έχουν βγει στους δρόμους και έχουν συγκρουστεί με τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, έχουν ανοίξει μέτωπα που ξεδιπλώνουν τις κοινωνικές αρνήσεις τόσο ενάντια στα κέντρα της Εξουσίας όσο και στα σημεία που εφαρμόζονται οι αποφάσεις, από τα κέντρα των πόλεων μέχρι την τελευταία γειτονιά. **Ακηδεμόνευτες και αυτοοργανωμένες συλλογικότητες διατυπώνουν τις προταγματικές τους δημιουργώντας θύλακες υλοποίησης όλων όσων πρεσβεύουν χωρίς να υποστέλλουν την επιθετικότητα τους στην Κυριαρχία.**

Αγρός (Ιθιον-πάρκο Av. Τρίτωνς)
Θεοσίτς (Ιθιον)
Κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι)
Κατάληψη Σινιάθο (Αιγάληω)
Pasa Montana (Κορυδαλλός)
Μηλόκο στην εξουσία (Νίκαια)
Ρεσάθο (Κερασίφι)
DeStato (Πέραμα)
Αναρχική Ομάδα Πειραιά
Αντιφασίστες/τριες από το Περιστέρι